

Cuvinte care zidesc

CRISTIAN VASILE ROSKE

Redactor-șef

Apostolul Petru a spus: „*Dacă vorbește cineva, să vorbească cuvintele lui Dumnezeu*” (1Petru 4.11).

În numărul trecut al revistei am început să publicăm un serial despre „**Cum citim, cum vorbim, cum scriem**” – în atenția celor care predică de la amvon, dar nu numai. Continuăm și în acest număr să publicăm alte considerații cu privire la limbajul de la amvon. Desigur, este important cum vorbim, dar și ce vorbim și pentru ce sau pentru cine.

Spunea Ioan Gură de Aur în Omilia la Epistola către Evrei că „noi trebuie să obișnuim auzul în ascultarea celor sfinte, ca nu cumva să vorbim de lucruri străine”.

Apostolul Pavel, în analiza darurilor limbilor și al proorociei, pune un accent deosebit pe necesitatea folosirii cuvintelor care **zidesc** sufletește Biserica. (1Cor. 14.3,4,5,12,26)

„... *buzele preotului trebuie să păzească știința și din gura lui se așteaptă învățătură, pentru că el este un sol al Domnului*” (Maleahi 2.7).

Suntem chemați să mângâiem, să îmbărbătăm, să ridicăm, cum a făcut Domnul Isus cu Petru (Ioan

21.15-17) dar, uneori, și să muștrăm pe cei ce trăiesc în neorânduială (1Tes. 5.14).

Dar mai presus de toate este exemplul personal. Pavel spunea: „*Călcați pe urmele mele, întrucât și eu calc pe urmele lui Hristos*” (1Cor. 11.1).

Compozitorul și autorul a numeroase volume de studii și comentarii biblice Nicolae Moldoveanu spunea: „să vorbești prin fapte, mai mult decât prin cuvânt, este felul cel mai puternic de a vorbi” (Picuri din Apa Vieții).

„Vorbirea noastră să fie ca soarele: să lumineze și să încălzească pe cei ce ne ascultă.”

Richard Wurmbrand

Și totuși, mai presus de cum vorbim sau ce vorbim, prima întrebare pe care ar trebui să și-o pună predicatorul nu este „Ce pot eu spune acestei biserici?”, ci, mai degrabă „Ce ar vrea Dumnezeu să spună acestei biserici?” Astfel, lăsându-se călăuzit de Duhul lui Dumnezeu, predicatorul va vorbi ce trebuie cu adevărat, iar biserica va fi zidită.

Vorbirea și tăcerea

Din darurile vieții vorbirea-i cea mai grea
Greșim în multe feluri, dar cel mai mult cu ea.
E-atât de greu în viață, să știi când să vorbești
Cu cine, cât și unde și când să te oprești.
Căci de argint e vorba; tăcerea e de aur
Ești fericit în viață, de ai acest tezaur.
Învăță omul multe... în doi ani, a vorbi,
Dar ca să tacă omul, nici când a-mbătrâni.

De-aceea, ia aminte, cu gura ta ce faci
Atunci când spui cuvinte sau trebuie să taci
Mai bine stai de vorbă mai mult cu Cel de Sus
Și spune, Vino, Doamne, Amin! Vino, Isus!

